

Пензлик був занадто мокрий.

Фарба наскрізь просочувала кабанячу щетину й лягала нерівними мазками, розмиваючи лінію, що мала бути чіткою.

— Не рухайся, — пробурмотіла я, ледь розтуляючи губи, й промокнула пензлик об шматинку. Не хотіла прогавити миті й навіки втратити її чару. — Ще хвилинку.

Кутики губ Артї затремтіли, наче відчайдушно намагалися придушити сміх.

— Майже готово, — пообіцяла я. — Ще тільки... — я провела пензликом по полотну, намагаючись вловити відблиск пустотливої грайливості в очах племінника. — Усе. Ідеально!

— Покажи! Покажи! — загукав Артї, випавши зі своєї старанно витриманої пози, й стрімголов помчав до мольберта. Ураз його брови опустилися. — Хіба в мене такий вигляд?

Я уважно придивилася до портрета, а тоді знову глянула на маленького хлопчика, що стояв поперед мене. Густі хвилі темного волосся, схожі на мої, як у більшості Тавмантів, проте з носиком-гудзиком, як у його батька.

— Гадаю, що я гарно передала схожість.

— Напрочуд гарно, — підтвердив голос, що долинув із коридору позаду нас.

— Мамо! — скрикнув Артї й кинувся обіймати свою матір. — Чи я вже вільний?

Камілла піднесла брову, очікуючи моєї згоди. Я відклала палітру й кивнула.

— Вільний, — Камілла ніжно поцілувала його в маківку, перш ніж хлопчик дременув коридором, задихаючись від надлишкової енергії.

— Був чемний? — поцікавилася вона, заходячи до Блакитної зали, щоб краще роздивитися портрет. Її бурштинові очі не оминали жодної деталі. — Це принесли тобі сьогодні вранці, — мовила Камілла, вручаючи мені товстий конверт. На ньому виднілося кілька печаток королівського двору.

Мерсі.

— Трішки вертівся, але цього можна було очікувати.

Я провела великим пальцем під клапаном, готова розірвати конверт і вийняти листа від сестри, проте спинилася, заваживши, як Камілла вивчала портрет.

— Чудова картина, — похвалила вона. — Аж не віриться, що йому вже п'ять. І куди збігли всі ці роки?

Сестра відгорнула пасмо темно-каштанового волосся з обличчя й провела пальцями біля кутика ока, намацуючи невидимі зморшки, поява яких украй хвилювала її.

— Знаєш, невдовзі в мене уродина, — кинула я якомога легшим і невимушеним тоном. Камілла насупила брови, ніби я звинуватила її в чомусь.

— Я б ніколи не забула, Веріті.

— Я не мала на думці... Просто... Може, поговоримо про те, що робитимемо з цієї нагоди? — я розвернулася на стільці й підвела погляд. — Подумала, що могли б поїхати на суходіл. До столиці. Мерсі казала...

— Мерсі тут не місце щось казати, — обірвала Камілла й зиркнула на конверт на моїх колінах. Здавалося, вона прагла вихопити його й прочитати послання особисто, натомість ступила вперед і стала приглядатися до мазків пензлика.

— Мерсі казала, що мене все ще можна відрекомендувати при дворі. Вісімнадцять — це трішки більше, ніж решті дівчат, проте...

Її зітхання миттю зупинило мене.

— Я б залюбки повела тебе туди в шістнадцять. Ти сама знаєш.

— Тільки я була на Геспері й допомагала Еннелі з немовлям, — додала я, знаючи напам'ять її відмовки. — Однак торік...

— Торік ми саме відновлювали східне крило. Навряд чи це був відповідний час для далекої дорогої подорожі.

— Знаю, — погодилася я, загортаючи тоненьке пасмо волосся за вухо. Сестра хотіла до чогось прискіпатися, і я розуміла: щойно вона заведе сварку, годі буде її спинити. — Знаю, знаю, знаю. Однак зараз... дім збудований. Діти вже достатньо дорослі для подорожей. Я певна, що вони хотіли б побачити Арканнію.

Камілла похитала головою й відсунулася від полотна, роззираючись покоєм, ніби шукала щось, що потребувало вдосконалення. Тоді підійшла до отоманки й стала збивати пухову подушину, допоки та не зробилася схожа на тістечко безе.

— О, ні. Діти нізащо не їхали б із нами до палацу. Вони б залишилися тут із гувернанткою.

Я швидко вдихнула, відчувши паростки надії, що проростали в моїх грудях, немов той потопельник, який хапається за рятувальний пліт.

— Але ми... Ми могли б поїхати? Ох, Камілло, подумай, як це було б весело! Ми не були на суходолі, відколи Мерсі переїхала до палацу. Еннелі теж могла б вирушити з нами, і я певна, що Онорія долучилася б. Форезія не так уже й далеко від

столиці, а, можливо, навіть Ленора... — я затнулася й при-
тихла, як і щоразу, коли заходило про Ленору.

Моя третя за віком сестра була цілковитою загадкою
для мене.

— Ленора — це Ленора. Сумніваюся, що вона б... — Камілла
мимохідь провела рукою по волоссю, наче хотіла упевнитися,
чи все на своєму місці. — Це все звучить доволі непогано... —
визнала вона. — Проте твої уродини вже наступного тижня.
Ми не встигнемо приготувати все до того часу. А подорож на-
віть найшвидшим кліпером зайняла б цілісінький день. Мож-
ливо, варто влаштувати щось восени? Перед святом Штормів.

Я посмутніла.

Нічого з того не вийде. Погода зіпсується. Близнята зане-
дужають. Камілла вигадас ще десяток якихось відмовок, жод-
ній із яких я не зможу заперечити, адже вона старша, розум-
ніша, ще й герцогиня до всього. І хоча з нею можна жваво
посперечатися про перші два пункти, однак її титул височів,
немов неприступна фортеця на вершині пагорба. Оточена
колючим кам'яним муром. І ровом.

Камілла підійшла до великих вікон, з яких розгортався
краєвид на скелі Сальтена. Вона творила прегарний силует
на фоні драматичного пейзажу, і мої руки аж рвалися нама-
лювати сестру. Я стала уявляти перші довгі лінії, злегка за-
округлені, які б підкреслили обриси її рожево-бузкової сукні.
Вони б чудово поєднувалися з грубими короткими штрихами,
що зображали б скелі.

— Треба таки влаштувати якесь невеличке свято, — роз-
мірковувала вона. — Як щодо вечірки?

Її слова так здивували мене, що я й не знала, що відповісти.
Коли Камілла щось собі надумувала, то відмовити її від цього
було так само марно, як і відірвати вусоногого рака від дамби.

— Як гадаєш? — запитала вона, обертаючись і пронизуючи
мене своїм холодним кам'яним поглядом.

— Гадаю... чудова ідея! Скільки людей запросимо? Мерсі
казала, що принцеси залюбки завітали б до нас. Весна —
чудова пора побачити Гаймур. А якщо прибуде Беатріс, то,
мабуть, Фінеас теж. Ох! Спадкоємець трону! На моїх урочи-
нах! — моє серце закалатало, коли я пригадала собі опис
Мерсі. — Подейкують, що він — завзятий танцюрист. А чо-
му б нам не влаштувати балу? Не надто показного, звісно.
Знаю, скільки це роботи, проте...

— Годі! — відрубала Камілла, розбивши потік моєї уяви,
мов таран. — Тебе переповнюють емоції, Веріті.

— Зовсім ні, — запевнила я, хоча й відчувала, як усе всере-
дині мене паленіло. Моя фантазія часто випереджала розум,
наче юне лоша, що не встигає за власними копитцями.

— Ти зарум'янилася, як вишня, — зауважила вона. — Про-
бач, не хотіла годувати тебе марними сподіваннями про вели-
кий бал. Мала лише на увазі родинну вечерю. Щось затишне
й душевне. Кухарка хотіла випробувати нові страви з ярини.
Були б лише ми. Й Еннелі з Кассієм, певна річ.

— Ох... звісно, — мовила я пригнічено.

Камілла попрямувала до книжкових полиць і зупинилася
перед портретом усіх наших сестер.

Ну, майже всіх.

Натоді нас було вісім. Спершу цілих дванадцять, проте три
найстарші — Ава, Октавія та Елізабет — відійшли одна за
одною незадовго після того, як одразу після мого народжен-
ня померла наша мати.

Через кілька років за ними вирушила Евлалія, що впала
з тих самих скель, перед якими Камілла стояла якусь мить
тому. Трійнята померли через кілька місяців — точніше двоє

з них — ще один нещасний випадок. Розалія та Лігея. Вони покинули Ленору наодинці, немов срібний столовий набір, у якому тепер бракує виделки й ножа. Хоча мені натовді виповнилося шість, я не пам'ятаю їхніх смертей, лише наслідки. Ленора замкнулася глибоко в собі й снувала скрізь, мов живий дух із порожнім поглядом та навіки стиснутими губами.

Тоді... Тато й Морелла, моя мачуха. Спалахнула пожежа, така жаклива, що спопелила ледь не весь маєток. Я б мала пам'ятати ту ніч — розповідали, що розшаленіла снігова буря, одна з найлютіших, яку коли-будь бачили на островах — проте від тієї події у моєї пам'яті не залишилося ані сліду.

Мій перший спогад — це сонячне пообіддя на Геспері, невеличкому клаптику землі, що розташувався найзахідніше в низці Саланнських островів, де мешкає Еннелі, моя друга за віком сестра, й доглядає за маяком. Інші сестри, Онорія, Мерсі та я провели там частину дитинства, поки відбудовували Гаймур. Камілла наполягала, щоб зберегли якомога більше елементів оригінальної будівлі. Решту вона старанно відтворила саме так, як було до пожежі. Світло-сірі стіни, що здіймаються на чотири поверхи, увінчані синьо-зеленим двохстилим дахом. Два розлогі крила. Зимовий сад із пальмовим листям і ставками з барвистими коропами. Велика зала, у якій влаштовували святкування на честь нашого бога-покровителя Понта, володаря морів. Велична й осяйна бальна зала, яка майже завжди стояла порожньою. Усе так само, як було в моєму ранньому дитинстві, від якого в мене не залишилося ані шматочка спогадів.

Камілла й Еннелі вважають, що це цілком очевидно, чому я не пам'ятаю тих темних часів скорботи. Вони б теж бажали просто стерти їх із пам'яті, як і розуміння того, яким болісним буває життя. Однак для мене це геть неясно.

Їхні обличчя — мого батька, моєї матері, багатьох моїх сестер — переслідують мене, хоча я не пригадую, якими вони були за життя. Збереглися лише їхні портрети, розкидані по маєтку — вивішані на стінах, виставлені на полицях, письмових столах і трюмо. Я б не мала так добре знати теплої чарівної усмішки Евлалії чи неповторних руських кучерів Розалії, проте могла б без жодних зусиль відтворити їх на полотні. У пам'яті закарбувався кожен вигин підборіддя, кожна дуга брів. Я знаю, як тато схилив голову в задумі, як сяяли мамині очі, проте не пам'ятаю, як звучали їхні голоси чи як вони попивали каву. Чи ми з татом хоч коли відпочивали пообіді на галявинах, розглядаючи хмаринки? Чи плавали мої сестри в дрібних вихорах прибою на північному березі, а їхні тонкі білошкірі кінцівки відтіняли чорний пісок?

Цей дім для мене завжди видавався повен духів — не тих банальних привидів у білих простирадлах і з ланцюгами, — а клаптиками вирваних спогадів. Спогадів, які я ніколи не зможу назвати своїми.

Камілла вирівняла на стіні картину в рамці, а тоді плеснула в долоні, ухваливши остаточне рішення.

— Отже. Родинна вечерея. Що думаєш?

Вона глянула на мене з надією, яка відбивалася в кожному вигині її губ, променіла з пучок її пальців і світилася над оксамитовою отоманкою перед нею.

Я не стала заперечувати.

Ось чому я у сімнадцять — майже вісімнадцять — ще досі мешкала в Гаймурі, гасала за племінниками, спостерігала, як вони зростали, а життя сестри набирало нових обертів, у той час як моє, схоже, в'януло з кожним днем. Я потрібна їй. Потрібна їй саме тут. Тому я щосили намагалася притлумити в собі мрії про подорожі й пригоди, свої прагнення й бажання.